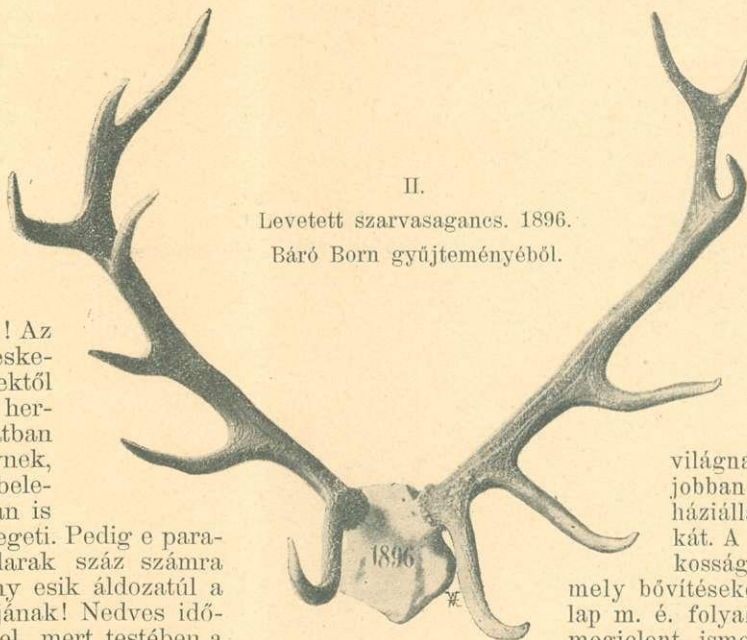

lyeknek hernyójára rakják petéiket. A legyek azonban sokkal kevésbé válogatósak gazdáiban, mint a fürkésző darazsak. A nappali pillék hernyóiban ritkábban jönnek elő, inkább a valódi éjjeli pilléket pusztítják. Így a *Nemoraea puparum*, *Nemor. glabrata* és az *Echynomyia fera* rendszeren az éjjeli pillék lárváiban szoktak elősködni. A *Tachina bimaculata* az apáczipille (*Psilura monacha*) hernyóit, a *Tachina bella* pedig a gyapjas pille (*Ocneria dispar*) hernyóit pusztítja. A gyűrűs pohóklepke (*Clisiocampa neustria*) hernyóiban a *Tachina rustica* és az *Exorista libatrix* fajok találhatók. A *Tachina rustica* különben nem igen válogat gazdáiban, hanem arra a hernyóra rakja petéjét, amelyik éppen eléje kerül. Ime, mily sok veszedelem fenyegeti a pillangót kifejlődése folyamán! Az imént lerakott petére már leskelődnek a *Teleas*-ok; ha ezektől szerencsésen megszabadul, hernyó korában minden pillanatban ki van téve annak a veszélynek, hogy valamilyen parazitá beletolja petéjét. — Bábkorában is ugyanez a veszedelem fenyegeti. Pedig e parazitákon kívül az éneklőmadarak száz számba pusztítják a hernyókat; hány esik áldozatul a bábrabló bogárnak és lárvájának! Nedves időben száz meg száz pusztul el, mert testében a parazitagombák egész légiója tenyészett. Mégis, ha verőfényes júliusi napon kimegyünk a mezőre, elbámunk, mennyi szép pillangó repked az illatozó virágok körül. Ezek kikerülték a rájuk leselkedő ellenségeket, elérték fejlettségük legmagasabb fokát s hivatásuk, hogy fentartsák a fajt az idők végtelen folyamán keresztül. **Tafner Vidor.**

II.
Levett szarvasagancs. 1896.
Báro Born gyűjteményéből.

A házi poloskáról.

A néptanítók műnyelvén Vau-vau vagyok. Ögyelgésem közben egy helyütt meglepődve hallom, hogy a tanító bácsi ugyancsak tüzetesen magyarázgatja az oroszán, a puma, a tigris, a jaguár, a leopárd külsejét, hazáját, életmódját, holt a házi macskát, a vadmacskát, a hiúzt nevén sem említi. Tanítás után fölvettem előtte a módszernek „ismertről ismeretlenre, közelebről távolabbra“ elvét. Az öreg úr alattomosan mosolyogva megingatja fejét és azt mondja zamatos „zepser'sch“: — „Kérem, olyan közönyös ez az én népem, hogy ha állatsereglet jön ide, meg sem nézi. Ha tőlem nem tanul valamit egy-két külföldi állatról, azt sem tudja, van-e olyan a világon.“ Az eset csak az iskolás életben fura. Annál kedvezőtlenebb közönséges életünkben, hogy a nagyvilágnak ezernyi „külföldi“ állatját jobban ismerjük, mint „legbensőbb“ háziállatainkat, például a... poloskát. A „köztudás ezirányú fogyatékosságát csökkenteni“ óhajtván, némely bővítéseket fűzök Kohaut Rezsőnek e lap m. é. folyamában a fent írott czím alatt megjelent ismertető cikkéhez. Először is Arany Jánosnak „A poloska“ című rimes prózáját ajánlom a szíves olvasó figyelmébe. Az ugyan tulajdonképpen politikai gúnyolódásnak készült, mesterien vagdálván az 1850-es években hazánkon uralkodott cseh-német hivatalnoksereg „civilizáló“ működését. De mert egyúttal csodálatos bőségű és finomságú természet-megfigyeléseknek

Rém, a füles bagoly, halált jajongott. Az erdő szélén két farkas kullogott, Ordás meg Csikas. Csikas a síksági nádasból jött volt; amint Zulejka bogni kezdett, megtorpant. Én ismerem ezt a hangot. Egy pár héttel ezelőtt hallottam néha odalent. Jó lesz iszkolni innen. Farkukat a lábok közé csapták, úgy siettek be a sűrűségbe, minél kevesebb zajjal. A nagy mozgalomnak váratlan eset vetett véget. Először is a harmadik völgyben, ahol a cserjés végén már kezdődött az erdei legelő, mély menydörgés hangzott fel, mely egyik hegyoldaltól a másikhoz verődött. A király szólt közbe. Tompa felhördülése ezt mondta: — Elég a lármából!... Hallom India gyöngyének a hangját!... Ha panasz van, jöjjön elém; úgyis várom, mert tudom, hogy a nádasokat el kellett hagynia!... Udvaromban mindig őt illeti az első hely! A nagy majom menjen a dolgára! A „kékvérű macskák“, akiket gúnyolni mert, könnyen emberségre taníthatnák!“

A király szavai a tigris kissé lecsillapították ugyan, de annál jobban nekibószították a gorillát.

Mit? ti zsarnokok! ti vérszopók! ti mertek pálcázat törni afflőtt, aki különb tinálatok?! Egy életem, de annak egy élet az ára, ha még oly nagyot tudtok is karmolni. Jer hát te hirhedt szépség, te bengáliai tündér, vagy hogy a csudába neveznek hízelgőid! Jer! a gorilla párbajra kél veled; úgyis vesztét érzi, úgyis a halál kutyája ugat már belőle! — Így szólt s akkőzben kilódította otromba nagy testét a tölgy mögül. Markában már akkor megint volt egy bunkós végű fitykős, amit haragosan rázott.

Elkezdett fuldokolva köhögni s ez végzetes lehetett volna rá, mert a megsértett tigris újra lelapult, hogy most már irgalmatlanul megrohanja. De a válságos pillanatban mind a két küzdésre kész fél rémulden ugrott hátra.

Közöttök, szinte mértani pontossággal egyforma távol-ságra megéledt egy galy, amely eddig mozdulatlanul feküdt egy helyben. Amíg az a galy a földön hevert, feketének látszott. Most hirtelen felemelkedett, himbáló mozdulattal kiegyenesedett s amint a hold fénye ráesett, mintha bágyadt vörösség futotta volna be. Élesen sziszegett ekközben.

A tigrisnek minden szál szőre égnek meredt; rekedt nyávogással hátrált vissza a sűrűségbe.

A gorilla nekirohant az ezredéves tölgynek s kaffogva, fogát csikorgatva, rémulat tekintettel kapaszkodott fel a vastag fára, amelyen úgy látszott nemsokára, mint egy csúf nagy bogár. Már nem törődtek egymással.

Már csak a „vörös ördög“, a délamerikai korallkígyót lesték, hogy vajjon melyikökben készül halálos kárt tenni. A „vörös ördög“ ellenben nem volt ezúttal gonosz indulatú. Megelégette a félelmes hatást, amit ezirkuszbeli két társára tett. Mindössze is egy gonosz tréfát engedett meg magának, amikor mindkettő számára odavetette:

— Ha megúntátok az életeteket, sohse örököljétek, ne verekedjétek! Jöjjetek hozzám egy ölelésre, egy csókra. Az én ölelésem puha, selymes, hűvös; az én csókomból égő és mégis örökre lecsillapító! Csak szóljatok, ha keltek; — csak szóljatok!...

Ezzel a kígyószokáshoz képest szinte lármásan, csöppet sem óvatosan csúsztatta végig síkos testét a zizegő avaron. Tudta, hogy nincs a világon élő lény, amely kivált ilyenkor, éj idején, ész nélkül ki ne térne neki.

Már régen eltűnt a völgybe vezető sűrűség közt, amikor a Csikos Fojtogató, meg a Czár még folyvást az ő mozgásait leste; pedig a himoroszlán, a kiszabadult rabkirály, egyre hallatta hörrenő hívását, ami Zulejkanak, Bengália gyöngyének szólt.

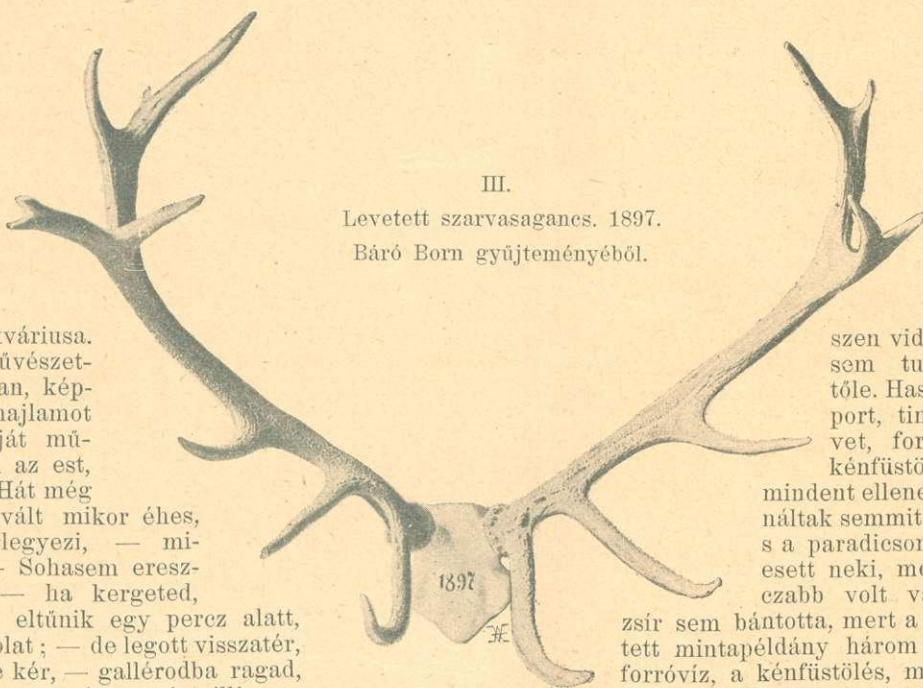
(Folytatása következik.)

művészi leírása is, azért nagyon érdemes a tudomány tárába beiktatnunk.

Tehát: „Van egy, ki millió, — az ő neve légió; — eredetileg szöke faj, — mint a vaj; — de ha más ég alatt meghonosul, — mások vérén megpötröhosul; — barnára fajul akkora, — mint a csöppentett... korom. — Világosság élő magzatja, — Kant is megmondhatja*); — de szereti a sötétséget, — filantrop céljai végett. — Külsőjét ami nézi, — rajta ugyan kevés a vitézi, — arcza penészesen urias, — termete sem igen daliás, — háta pedig kifelé görbe, — karcúsága átmegy a körbe; — noha páncéllal is bír, — mint egy kúrazír, — evvel azonban nem mellét fedezi, — hátát védelmezi. — Van továbbá neki jó fegyvere, — csípni, szürni ugyan tud vele, — hanem amivel ellenséget üt, — nem annyira fegyver, mint a... búz. — Egyik erénye a háziasság, — nincs vérben a zajos vígasság, — nem zavar egyikönnyen rendet, — nem tör csendet; — természete birkaik békes, — türelemmel ékes, — oly józan, oly éber, — mint egy héber. — Éji magányban, rejtve működik, — tiztől czireziter ötig; — feláldozza szende nyugalmát, — nem is üt semmi lármát, — virrasztja az emberiség álmát. — Nappal azonban visszavonul, — (gondolom: ír, tanul.) — ötlekibe mélyed, — keresi a rejtve levő mélyet, — mint egy filozóf. — Ah nincs kerevet, szófa, — nincs ágynyiladék, — vagy falhasadék — oly mélyen, magasan, — hova ő be ne hasson, — mit föl ne kutasson. — Különösen tetszik neki, — minden ami régi, — vagy ahhoz privát gusztusa, — ő annak született antikváriusa. — Gyönyörködik a művészetben: — festett szobában, képkeretben, — nagy hajlamot érez rája, — van saját műiskolája, — s ha eljön az est, — ő maga is fest. — Hát még minő kedélyes! — kivált mikor éhes, — arczod gyöngéu legezei, — mi alatt véred veszi. — Sohasem ereszkedik nyilt csatába, — ha kergeted, gyors neki a lába, — eltűnik egy percz alatt, — mint villám s gondolat; — de legott visszatér, — noha engedelmet se kér, — gallérodba ragad, — s „eszi a nyakad“; — aztán megint ill' a — berek! mint az ügyes guerilla, — meglapul az egész kamarilla. — Túlszerénység neki nem kenyerere, — nem várja, hogy hívják szépen: gyere! — hova egyszer vendégül beférkezik, — onnan ugyan szűrit többé ki nem teszik. — Egyébiránt nagyvárosban született, — lenézi a nomád életet; — paplan alatt jobb szeret hálni, — mint rusticizálni. — Hazája művelt Európa, — szerelmes a civilizációba; — s míg houn marad a tábor törzse, — mindig elébb nyomul előrse, — szárazon úgy, mint vizen át; — neki találták fel a gőzmasinát: — nyugat felől keletre vándorol, — békésen hódít, még nem is porol. — Mint polgár: kozmopolita; — ő nem mondja: „si est vita, — non est ita“; — hanem megindul apraja, véne — hazát keresni ott „ubi bene“. — Bú nélkül hagyja el az ősi lakót; — és mint madár, ha elejt egy fűmagot, — dűsan tenyész föl a meddő kopár: — csimazból is elég egy pár. — Kiválóan ügyes telepedő, — ha egyszer ráülhet: övé a lepedő, — lepedővel az egész nyoszolya, — aztán a ház legkisebb zugolya; — pár nap múlva hemzseg a gyarmatos, — ha nem tetszik, pusztuljon a lakos! — Nincs kor-

látozva bizonyos geogr. fokig, — minden klímát azonnal megszokik, — s ne félj, hogy elszökik! — nem háborgatja ily könnyelműség, — jelleme a ragaszkodó hűség. — Bármely idegen elembe — teszi magát otthonos kényelembe, — ősi szokásait el nem hagyja, — vérit soha meg nem tagadja, — nem alkalmazza senkihez magát, — aki vele van, türje a szagát! — Legörömostebb útfélen tanyáz, — hol fogadó van, vagy más efféle ház; — és mint jámbor apáink régen, — kapva kaptak az új vendégen: — mindenki iránt megelőző, — vele bételni se győző. — Így terjeszti dicső faját, — viszi a civilizáció zászlaját, — őrszemeit előre kitolva, — hátrál előtte barbárság, bolha, — ez kénytelen el-eblábóni: — „veteres migrare coloni!“ — s megújul a világ, ez az ócska; — no tehát: for ever, poloska!...“

A nagy költőnek egyik tételét kissé részletezve, sanyarú tapasztalásomból mondhatom, hogy valóban „hátrál előtte barbárság, bolha“. Valamint a kertben a paréjt kiöli a csalán, ezt meg a szerb-tövis, akképen ahol a poloska befészkelődött, ott meg nem marad a bolha. Búzet nem állhatja-e, vagy talán kellően táplálkozni, avagy szaporodni nem tud-e tőle, azt nem tudom. De szinte törvényül merem állítani, hogy a meddig bolhás a nyoszolyám, addig nem félek a poloskától. Pedig különben nagyon félek tőle, mert dicső székesfővárosunkban lakomkor keservesen megkínózott a fajtája. Jobbik felem szalmaözvegyen hagyott az egyik nyáron s e „boldog évadom“ első két hetében úgy ellepte a poloska lakásunkat, hogy éveken át, egészen vidékre kivándorlásunkig sem tudtunk megszabadulni tőle. Használtunk mi Zacherlinsport, tinktúrát, paradicsomlevet, forróvizet, kénesős zsirt, kénfüstölést, ammoniakszeszt, mindent ellene, de biz ezek nem használtak semmit sem. A por, a tinktúra s a paradicsom-leve talán még jól esett neki, mert utána még virgonczabb volt valamennyi. A kénesős

zsir sem bántotta, mert a doboz közepébe temetett mintapédány három nap múltán is élt. A forróvíz, a kénfüstölés, meg az ammoniak-szesz, jó bőven alkalmazva, megölte ugyan a nagyját, de két-három hét múltán az épen maradt petékből még éhesebb sereg kelt ki.

Kétségbeesésomban híg enyvvvel mázoltam be mindenik fészkeküket: ismét siker nélkül, mert „csimazból elég egy pár“, amelyik valahol megmenekült s a sokféle kenegetésből összehalmozódott szennyben csakhamar újra millióvá szaporodott. Végre, mikor már idegessé betegesedett tőlük egész házam népe, a jó sors úgy mentett ki „szívókájok“ alól, hogy kilődítot a székesfővárosból „poloska-mentes“ vidékre. De háláaldozatul potom áron kellett elvesz-tegetnünk bútorainknak háromnegyed részét, hogy csakugyan megszabaduljunk a poloskáktól.

Itt csak egyszer találkoztunk megint velök, mikor ifjuságom virágai játszópajtásaiktól, a kocsisék Misójától és Ancsájától haza hoztak néhányat. Hanem ezeknek alaposan használt a tisztá karbolsav, mely hitvestársam bizony-szava szerint még petéiket is agyonégette. Azt hiszem, még hasznosabb ellenök lakásunk tágassága és hűvössége, ami nem engedte őket óhajtásuk szerint szaporodni.

Taschenberg tanár tapasztalása, hogy az égő gyertya mellett a poloskák nem olyan merészek, mint sötétben,

* Kant a poloskák szaporodását a világosság befolyásának tulajdonítja; ezért hálószobájába ablaktábláit nappal sohasem engedte fölnyitni. (Heine.)

egyáltalán nem egyezik meg az enyémmel, akit fönt vázolt viaskodásaim korában két égő lámpa és ágyamra Zacherlin-porból köröskörül épített erősség közepette is megrohan- tak. Ellenben annál inkább igazolom Fleischer dr. mondá- sát, mely szerint a poloskának egyetlen egy, de nagy haszna, hogy fölöslegessé teszi az ... érvágást.

Dr. Hajnóczy R. József.

A verébkérdésről.

A Természet 1901. október 1-i száma „Verébtenyésztés” című rövid közleményt hozott (Kormoranustól), elmondva, hogy a verebeket Olaszhon északi részében újabban rendszeresen tenyésztik s hogy ennek kettős hasznát látják: a kinőtt fákac- tákra viszik, az öreg verebek pedig a kártékony hernyóktól tisztítják a fákat. A gazdaságra tehát semmi kár, sőt jelentékeny haszon háramlik, minthogy a verebek fiókáikat kizárólag rovarok- kal, (?) nevezetesen hernyókkal táplálják.

E czikkkel legyen szabad szembeállítanom egy idevágó német közleményt s mindkettőhöz hozzáfűzni szerény véle- nyemet. Az említett czikk „A verébkérdésről” röviden a követke- zőket mondja:

„A verébkérdésről már köteteket írtak, de azért e madár hasznossága vagy káros- sága még ma is eldöntet- len. Tudjuk, hogy ha a ve- rebeket időnkint egyes vi- dékekről kiirtották, később mégis kénytelenek voltak őket újból elszaporítani, hogy a beállott hernyóin- vázióknak véget vessenek. A verebeknek azonban ez időszereint határozottan ke- vesebb a pártfogójuk, mint azok, akik pusztításukat követelik. Ez főleg az amerikai Egyesült Államokra nézve áll, hova az 1850. év őszén a Brooklyn-intézet igazgatója hozta az első verebeket, melyek nyom- talanul elpusztultak. Azon- ban a többszörös kísérlet után a hatvanas évek vé- gén Amerikában is elszaporodtak a verebek, sőt 1885-ben tulságosan, úgy, hogy már általános volt a pa- nasz s ma csaknem az összes euró- pai államok óriási területét elársztották. A veréb az idegen klímához rövid idő alatt tökéletesen alkalmazkodott s szaporodása mérhetetlen ará- nyokban nőtt. Ez kiténik a következőkből: Egy tojóveréb évenként hatszor költ s mindig 4—7 fiatalat nevel, tehát egy év alatt körülbelül 24-et. Minthogy a fiatalok már egyéves korukban költenek, egyetlen verébpárnak tíz év múlva több mint 275 milliárdnyi utóda lehet. Szerencsére ez a valóságban nincs így, az ilyen elméleti számítás a természet háztartásában soha meg nem valósul. De ha minden párra csak 12 felnevelt utódot szá- mítunk is, egy pár veréb öt év alatt 33.854-re szaporodik s ez is elég nagy szám ahhoz, hogy a verébknek oly mértékű elszapo- rodását, még akkora területen is mint Amerika, érthetővé tegye.

Az Egyesült Államok földművelésügyi ministeriuma a ve- rébkérdés tanulmányozására nem régen köriratot küldött szét, melyre a birodalom minden részéből 767 felelet érkezett és kö- zülök 735 azzal a panaszszal, hogy a verebek az apró rovarévó madarakat pusztítják, illetve költőhelyeikről elűzik. E statisztika szerint a hasznos madaraknak 70 faját, melyek azelőtt a lakó- hely közelében telepedtek volt meg s a földműves és kertészek jelentékeny hasznára voltak, a verebek a jelentések egybehangzó állítása szerint a szó szoros értelmében elűldözik fészkeiktől. Illinois állam hivatalos jelentése meghatározza, hogy a verebek ott a gabonatermésnek évente 6%-át emészti fel. Pontos vizs- gálatok szerint begy- és gyomortartalmuknak csaknem 6%-a ro- var, ellenben 85%-a mezei termény, úgy hogy ott a verebeket ép oly káros férgeknek tekintik, mint a milyeneknek pusztítá- sát tőle várták.

Míg Amerikára nézve az elszaporodott verébkhad igazi csa- pás, Európában a verébknek sokkal több ellensége van, számuk is sokkalta kisebb s így a verébkérdés nálunk még ma is eldön- tetlen. Egy érdekes s a verébkérdéssel kapcsolatos megfigyelés a gyakori német mondásnak „ágyúkkal löni verebekre” egészen komoly értelmet adott. Az utolsó pozsonyi gyümölcs- és főzelék- kiállításon bemutattak két viharágyút is s a két előállító czég meg is tett mindent, hogy az ágyúk kitűnő voltáról az érdeklő- dőket meggyőzze. A nagy durrogatást a kiállítás reklámjának tartották, de minthogy az ágyúk még éjjel is el-eldördültek, jég- felhő pedig, amelyen hatásukat kipróbálhatták volna, nem mu- tatkozott, az ágyúzást közkívánatra beszüntették. Ekkor pedig azt a meglepő dolgot vették észre, hogy az egész verébkhad a környék összes szőlőiből nyomtalanul eltűnt s a gazdák legna- gyobb örömeire vissza sem tért többé.

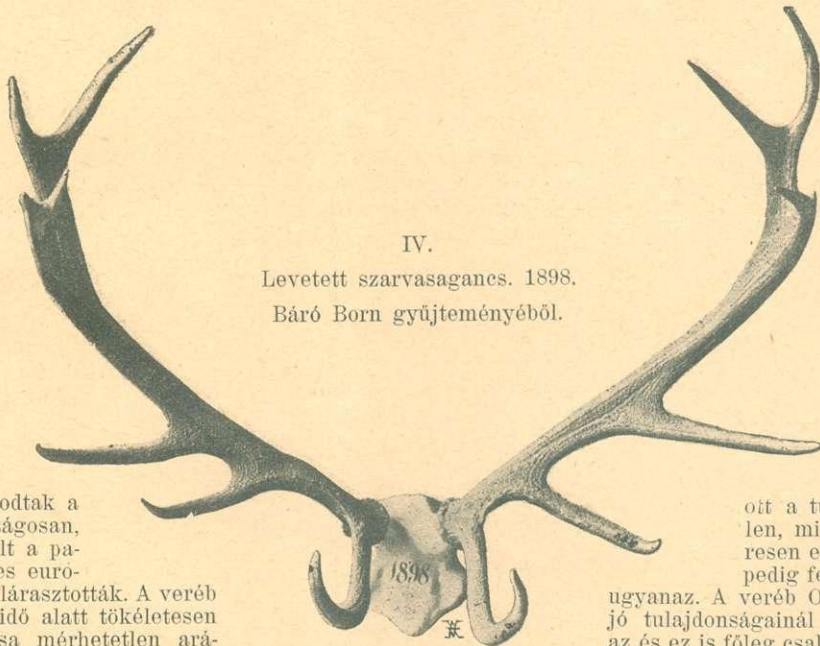
Ezt a tényt több oldalról is megerősítették, úgy hogy ezzel a viharágyúnak egy újabb fontos hivatása nyílt, t. i. a veré- ijesztés, amit talán minden eddig megkísérlett eljárásnál sike- resebben tud megoldani. (Wochenbeilage zum Berliner Tagblatt: Haus, Hof, Garten.)

A cikkben tévedés, hogy a veréb évenként hatszor költ, tudjuk, hogy csak két-háromszor; a verébkhad eltűnésének is való- színűleg más oka volt, mint a viharágyúzás. Tény azonban, hogy Amerikában a veréb igazi csapás, — az Egyesült Államok gaz- dászati ornithologiai állomásának vezetője „átoknak” mondja (Chernel, Magyarország madarai), — mely a kormányoknak is dolgot ad s melyről tényleg vaskos kötetek jelentek már meg,

akár mint annak idején a phylloxerakérdésről. A ve- réb nálunk is káros, ilyen- nek tartják Herman Ottó és Chernel István, ki a mi verebeink tápláléká- ban csaknem ugyanazt az arányt találta, mint az amerikai vizsgálatok. Kö- szegen a múlt év júliusá- ban a napról-napra gyűj- tött verébbegy- és gyomor- tartalom körülbelül 90%-a volt növényi táplálék (a főtömeg mezei termések, málna, virágbimbók, fáj- eper) s csak körülbelül 10% volt a rovar táplálék. (Aquila VIII. 1—2. szám. Budapest.)

Hogy a verebeket Olasz- honban hasznosnak tart- ják, ennek oka az, hogy ott a tulságos elszaporodás lehetet- len, minthogy a költsékeket rendszeren elszedik, az öregek okozta kár pedig fel sem tűnik, mert állandóan ugyanaz. A veréb Olaszországban is alig a saját jó tulajdonságainál fogva hasznos, csak a húsa és ez is főleg csak az olaszoknak, akiknek tud- valevőleg külön érzékük van az aprómadarak peccenyéje iránt, de Magyarországon a verebet semmi esetre sem tarthatjuk hasznos madárnak.

Szalay Lajos Elemér.

IV.

Levetett szarvasagancs. 1898.

Báró Born gyűjteményéből.

oít a tulságos elszaporodás lehetet- len, minthogy a költsékeket rendszeren elszedik, az öregek okozta kár pedig fel sem tűnik, mert állandóan ugyanaz. A veréb Olaszországban is alig a saját jó tulajdonságainál fogva hasznos, csak a húsa és ez is főleg csak az olaszoknak, akiknek tud- valevőleg külön érzékük van az aprómadarak peccenyéje iránt, de Magyarországon a verebet semmi esetre sem tarthatjuk hasznos madárnak.

Galamblövészet. A Magyarország galamblövő bajnokságával kapo- latos versenyek október hó végén folytak le Balaton-Füreden. A versenyben Magyarország legjobb lövői vettek részt és így a verseny minden száma, tekintve a résztvevők nagy számát, igen érdekes volt. A bajnoki címet Zichy Kázmér gróf nyerte el 25 galambbal 29 lövés közül. (28 méter). A részletes eredmény a következő:

Első nap. Megnyitóverseny. 7 galamb 26 méter. I. Zichy Kázmér gróf 7-7. Salm-Memorial. 1 galamb 26 méter. I. Zichy János gróf 22-22. II. Esterházy Béla gróf. III. Salm herczeg.

Második nap. Bajnoki verseny Magyarország bajnokságáért. I. Zichy Kázmér gróf 25 galamb, 29 lövés. II. Zichy János gr. 24-29. III. Vojnich Oszkár 21-26. *Gróf Esterházy-díj.* I. Esterházy Béla gróf 9 galamb 27 méter. *Októberi handikap.* 1 galamb. I. Esterházy Béla gróf 18½ m. 10-10. II. De Neue gróf 10-9. *Salm-díj.* 12 galamb I. Zichy János 12-12. *Esterházy-díj.* 9 galamb 27 m. I. Zichy Kázmér gróf 13-13. *Braganza herczeg díja.* 1 galamb 30 m. I. Salm herczeg 6-6. *Schach-díj.* 5 galamb 27 méter. I. Zichy J. gróf 10-10.

Harmadik nap. Championatos. 10 galamb 28 méter. I. Salm herczeg 9-9. *Aláírási díj.* Handicap. 7 galamb. Gr. Draskovich (26 m.) 11-11. *Bao-díj.* 7 galamb. I. Vojnich Oszkár 11-11. *Cora-díj.* Handicap. 1 galamb. I. De Neue gróf 6-6. *Draskovich-Salm-díj.* Handicap. 7 galamb I. Dóra Szilárd 21 méter 9-9.